

* *

ЯЎГЕНІЯ ЯНІШЧЫЦ

Не воблака, а проста
аблачынка Загадкава
плыве над галавой.
Смяюся я:
 вясёлая
дзяўчынка, Як матылёк,
 ляціць над кладкай
 той...

Як добра ёй журыцца
беспрычынна! Да твару ёй і
лета, і зіма... Усміхнуся я:
 яшчэ бяжыць
дзяўчынка Па кладцы той,
якой даўно няма.

* * *

Чаму ніколі не баюся я
Апусташэння галавы і
сэрца?

Ёсць у мяне зялёная
зямля,
Яна магутней слабасці і
смерці. Ёсць у мяне
глыбінная туга. Па далавых і
ціхіх берагах. Ёсць у мяне
на пальцах
— Таксама ад любові да
зямлі. мазалі

* * *

* * *

* * *

Помню, помню праз гады,
Спеўная ваколіца: «Выпі,
золатца, вады, Сэрца
супакоіцца».

Да крынічнай, спакайнай —
Сцежкі-птушкі вольныя.
Трыццаць вёснаў за спіной,
А ці ўсе спакойныя?

Мне дарогі не пытаць,
Сонейка высокага. А як жа
стану суцяшаць У горы
сябра-сокала?

Ды, вядома, як тады
Ты мяне, ваколіца:
«Выпі, золатца, вады,
Сэрца супакоіцца».

* * *

* * *

ЛЮБОЎ МАЯ...

Вы без мяне ляціце, самалёты.
Вы без мяне імчыце, цягнікі.
...Любоў мая, ты песня, і маркота,
І спелы бор, і вольны гон ракі.

Балючы век. Надвор я перамена:
Яшчэ лісток не ўпаў — а снегапад.
Ды скрыпачка з дзесятага калена
Пяе ў душы на бласлаўлены лад.

Усё вастрэй — радні маёй прагалы,
Агеньчык дрогкі з маміных акон.
Ды зазвіняць вясельныя цымбалы
І жаркім вокам гляне ў сэрца конь.

Пяе віхор, пяе лісток апалы,
Пяе зямля курганняў і удоў.
Любоў мая, ты скрыпка, і цымбалы,
І шаргункі — над грывамі гад